Sub cele trei coperte...

Pe mesele lungi, rînduite de-a lungul pereţilor librăriei, sînt aşezate sute şi sute de cărţi. Grupul de tineri, cu feţele bronzate de soarele primăverii, se îndreaptă spre colţul unde se află cărţile sportive. *„Să vedem ce-a mai apărut"*, spuse unul dintre ei în timp ce treceau pe lîngă vitrinele librăriei. Au intrat înăuntru şi acum privirile lor cercetează zecile de coperţi din standul cărţilor sportive. Lucrări cunoscute! Ba nu! Iată o copertă nouă... încă una... apoi o a treia. Ce se ascunde sub cele trei coperte? Să vedem!

Dacă ai să deschizi volumul gros, cartonat, cu coperta cenuşie pe care este desenat un aruncător de suliţă şi pe care scrie doar „ATLETISM", ai să descoperi că te afli în faţa primului volum al unui manual redactat de cunoscuţii antrenori sovietici N. Ozolin şi G. Vasiliev cu colaborarea altor specialişti.

Treci peste sutele de pagini pline cu schiţe, kinograme şi grafice şi, ajungi la sfîrşit, parcurgînd „cuprinsul" manualului. Ozolin scrie despre alergări şi sărituri. Kokunov despre cursele peste garduri, Ionov despre 3.000 m. obstacole iar Vasiliev despre aruncări şi despre bazele şi metodele învăţăturii probelor atletice.

Să luăm a doua carte! Pe coperta în albastru şi portocaliu, un halterofil. Titlul: „HALTERE". Deschizi volumul şi, pe coperta interioară, afli autorul. Un antrenor cu faimă: maestrul sportului N. Lucikin. Şi, apoi, pe numeroase pagini, multe lucruri folositoare pentru cei ce practică acest sport: tehnica exerciţiilor clasice, învăţarea lor, exerciţii ajutătoare în antrenament şi altele.

Dar cea de a treia carte? Titlul — „MEREU INAINTE" — şi autorul — Boris Raevski — nu-ţi îngăduie să ghiceşti ce cuprinde cartea. Probabil ceva despre înot! Liniile alb-gălbui pe fondul albastru al coperţii amintesc doar profilul valurilor! Intr-adevăr, este povestea unui înotător sovietic. Din anii copilăriei, cînd răspundea serios „bună dimineaţa!" crainicului care deschidea emisiunea postului de radio Moscova şi pînă în anii consacrării cînd culege victorii, doboară recordurile, întrece înotători străini.

Iată ce se ascunde sub cele trei coperte!...

Şapte imagini sportive pentru film

De Edgar Cosma

Melodia urcă tumultoasă, izvorîtă parcă din bagheta dirijorului ce cheamă zecile de viori la o goană prelungă care urcă şi coboară în acorduri pline de temperament. Apoi cîntecul devine duios, iar pe fondul tremurat al corzilor intră melodia nostalgică a flautelor... Dar nu! Un semn brusc rupe firul muzicii. Dialogul celor două părţi din marea orchestră nu merge încă aşa cum trebuie.

— Vă rog, vă rog, aci cu mai mult sentiment... Ca o chemare a unui îndrăgostit, ca o rugă. Să reluăm încăodată de la „H" măsura 6-a... Toată lumea de la „H"!

Şi Edgar Cosma, dirijorul orchestrei simfonice a Cinematografiei reia din locul amintit partitura poemului „Don Juan" de Richard Strauss. Repetiţia continuă.

Pentru prima oară îl vedem pe Edgar Cosma la pupitrul orchestrei fără fracul de concert. Ca, de altfel, toţi membrii orchestrei, încălziţi de lucru, dirijorul e în cămaşă şi îi poţi vedea mai bine silueta, ai zice, de sportiv.

— Da, sînt mare amator de sport, *— o spune chiar el, devenit în pauză tovarăş de discuţie cu noi, aciuiţi într-un colţ al sălii „Patria".* — Aşa, muzica celor „Şapte imagini sportive pentru film" din care trei le voi repeta acum, nu este opera unui necunoscător al subiectului. Şi acum, deşi sînt atît de ocupat cu munca mea de dirijor şi compozitor găsesc timp pentru turism, patinaj iarna şi vara mai ales pentru înot.

Edgar Cosma ne mărturiseşte că a compus cele „7 imagini sportive" chiar în timpul unei vacanţe petrecute la mare, inspirat de frumuseţile naturii şi de atmosfera plină de tinereţe care domnea acolo. Suita are şapte părţi: Mica uvertură sportivă, (care se cîntă vineri în primă audiţie), Tenis de masă, Cros, Gimnastică artistică, Rugbi, Sport în natură şi „Perpetuum mobile".

— Pe scurt, lucrarea mea poate fi socotită o încercare de a reda cu mijloace muzicale sentimentele sportivilor şi ale celor care asistă la întrecerile sportive. Accentuez, nu e vorba de simple imitaţii sonore, ci de o lucrare muzicală inspirată de starea sufletească pe care ţi-o dă practicarea sportului. Metodele realiste de expresie sînt prezente, însă, în tot cursul lucrării.

Intr-adevăr, în lucrarea „Tenis de masă" este redat plastic prin ritmul de 3/4 sunetul pe care-l face mingea de celuloid lovind masa de joc. In „Cros" şi în „Perpetuum mobile", aceasta din urmă avînd ca subiect sportul cu motor, compozitorul foloseşte o temă în „canon", care sugerează alergarea, întrecerea. Compozitorul ţine să sublinieze că a folosit o serie de teme populare şi a dorit să redea atmosfera tinerească, veselă, care domneşte pe stadion.

— Dacă am reuşit, o veţi judeca singuri la concertul de vineri...

Şi strîngîndu-ne mîna în fugă, dirijorul s-a îndreptat grăbit spre scena pe care cei 70 de instrumentişti îşi arătau nerăbdarea prin tot felul de triluri şi note ascuţite. Dar, înainte să treacă la pupitru, Edgar Cosma s-a întors brusc şi căutîndu-ne cu privirea în sală a făcut mîinile pîlnie şi a întrebat:

— Cînd primiţi primele rezultate ale Angelicăi Rozeanu?

Răspunsul îl va afla citind ziarul de astăzi.

V. V.

Orchestra simfonică a Cinematografiei execută „Imagini sportive pentru film" de Edgar Cosma. Dirijează compozitorul.

PIOLETUL

I. Podgorodnicov

Pe mîner de piolet
El cuvinte a săpat.
Azi de-abia le poţi citi.
Timpul mîna şi-a lăsat
Şi le-a şters încet, încet.

Nume: Sheldá şi Uşbá
Tot mai poţi să le zăreşti.
Ele vin şi povestesc
Despre fapte bărbăteşti
Despre mari prietenii.
Cînd citeşti, atent să fii
Căci deodat-oi auzi
Cum prietenul din nou
Bate la pitoane'n stînci
Şi-ţi deschide un drum nou
Peste văgăuni adînci.
E un drum primejdios
Dar plăcut şi mult frumos.
Stă masiv un munte, drept
Cu strălucitoru-i piept
De granit şi'nalte stînci.
Parcă toarta cerului
Ţine clina muntelui
Şi e gata ca să cadă.
Dar tu înfruntînd zăpadă
Aspră, peste culmi, vei şti
Drumuri noi să le deschizi
La toţi cei ce vor veni
Iată-acum călătorim
Şi pe poliţa de sus
Stă în teaca lui, tăcut
In bagaj, unde-a fost pus,
Stă tovarăşul de drum.

Peste două zile, el,
Spărgînd gheaţa cristalină
Cu-al lui dinte de oţel,
Din nou iar ne va chema
Spre'nălţimi şi spre lumină.

In romîneşte de
*) ION MARIN SADOVEANU

*) Din volumul „Printre sportivi" apărut în Editura C.F.S.

CU ŞAHIŞTII DE LA „23 AUGUST"

In fiecare după amiază, de mai bine de trei săptămîni, clubul uzinelor „23 August" din Capitală e ticsit de spectatori care urmăresc rundele de şah în cadrul campionatului între 2 sectoare. Nouă echipe ale sectoarelor participă la acest concurs, disputîndu-şi cu îndîrjire locul I. Văzîndu-i pe numeroşii muncitori atît de încordaţi la mesele de şah, urmărindu-le tehnica mutărilor, n-ai crede că doar cu un an în urmă aici în clubul uzinei erau doar puţini aceia care se încumetau să susţină timp de partide de şah. Astăzi, aproape 100 de concurenţi se străduiesc să obţină avantaj în clasamentul ce capătă mai în fiecare zi o altă înfăţişare. Lupta e mare, chiar pentru o jumătate de punct.

A trecut un an de cînd aici, în cele şapte colţuri roşii ale uzinei, şahul era practicat doar de un mic număr de muncitori. Intr-un singur an, colectivul sportiv de la uzinele „23 August" se poate mîndri pe drept cuvînt cu cei peste 130 de iubitori ai şahului, cu cei 20 de şahişti clasificaţi.

Numărul celor care-şi petrec timpul liber în faţa mesei cu 64 de pătrate creşte tot mereu. Tînărul strungar I. Stein, clasificat la categoria III-a povesteşte adesea tovarăşilor lui din secţie despre primele lui partide.

— Am pornit timid, aşa... din distracţie, apoi am început să îndrăgesc şahul, să mă preocupe problemele grele pe care ţi le pun diferitele mutări, mă străduiam să le găsesc rezolvarea. N-am reuşit mult timp... abia cînd am prins să citesc, să studiez diferitele partide ale neîntrecuţilor şahişti — şahiştii sovietici — drumul meu spre o calificare mai înaltă în şah mi-a fost mai lesnicios. Am devenit campion al secţiei, apoi am început să mă număr şi eu printre cei mai buni şahişti ai colectivului nostru.

La fel ca şi I. Stein tînărul controlor tehnic Sandu Ionescu este încă unul dintre şahiştii cei mai buni ai secţiei de sculărie, secţie care luptă pentru a obţine un punctaj mai bun decît vechea campioană a uzinelor, secţia tehnică. Din cele şapte puncte posibile Sandu Ionescu a realizat pînă acum, şapte. Muncitoarele Gela Talianu şi Afrodita Ionescu sînt în fruntea clasamentului la fete. Amîndouă au realizat cinci puncte din cele cinci posibile. Secţia motoare care a prezentat în campionatul acesta cea mai tînără echipă luptă cu dîrzenie să obţină rezultate de valoare. Tinerii vor să dovedească că reuşesc să depăşească pe cei mai „încercaţi" şahişti.

Campionatul se apropie de sfîrşit... fiecare echipă se străduie să obţină unul din cele trei premii care sînt expuse pe postamentul din sala de şah. Dîrzenia, tehnica îşi vor spune cuvîntul. Cupa lucrată cu grijă în ore libere de către şahiştii participanţi o vor primi desigur... cei mai buni.

ION AVRAM DIN CHIUZA SOMEŞULUI...

Ne-a scris Ion Avram din Chiuza Someşului.

Filele însemnate cu scrisu-i larg n-au purces spre noi din satul de la poalele Tibleşului ci aşa cum arată data şi locul de la sfîrşitul rîndurilor, ele au fost scrise în această primăvară din alte meleaguri. Pentru că Ion Avram copilul care robotea odată pe la bogătanii din Chiuza este astăzi aviator şi aşa cum îi place lui să spună, străbate cel mai mare stadion, oceanul aerului. Şi tocmai despre aceasta ne scrie el, începînd din ziua în care s-a întors în sat de la şcoala din Bistriţa pentru a cere maică-si încuviinţarea de a porni şi pe drumurile văzduhului. Dar temătoare la puterile albastrului de sus, bătrîna i-a răspuns cu ochii în lacrimi: „Pămîntul e al oamenilor, iar cerul al păsărilor!" Feciorul a stăruit într-atît în această dorinţă, a migălit mai întîi foiţa subţire a aeromodelului, a învăţat din cărţi toate tainele zborului, iar într-o altă primăvară bătrîna a scris tremurat dezlegarea ei. Planorul pe care oamenii scriseseră numele lui Icar cel care năzuise, zburase şi-şi frînsese aripile, a fost cel dintîi care l-a purtat pe Ion Avram. Impreună cu alţii de o seamă cu el, cei mai mulţi, feciori din satele Năsăudului, el a cucerit insignele albastre pe care stau, din argint, aripile pescăruşului. N-o să uite niciodată emoţia primului zbor şi apoi dorinţa de a se ridica mereu mai sus, de a îndrăzni cele mai cutezătoare drumuri prin văzduh.

Apoi, iată chiar cuvinte de ale lui: *„Eram acum elev în anul IV al şcolii medii tehnice horticole din Bistriţa. Eram singurul pilot planorist. Trebuia să îndeplinesc sarcina pe care mi-o încredinţaseră cei care îmi dăduseră aripi".*

Ion Avram a îndeplinit-o, căci a organizat la această şcoală un colectiv de aviaţie sportivă care a cuprins 190 membri. In curînd, alţi 7 elevi de la această şcoală au urmat cursurile de planorism. Iar astăzi, feciorul măicuşii Avram din Chiuza este aviator spre bucuria ei care a înţeles că şi cerul este al oamenilor.

De ce ne-a trimis el această scrisoare? O spune chiar el: *„Ca şi alţi tineri ca mine să îndrăgească văzduhul".*

NU UITA, AI DOAR 16 ANI!

La 16 ani făureşti visuri, goneşti pe aripile gîndului spre culmi înalte şi îndrăzneşti să doreşti tot ce pare mai greu de realizat. Şi e firesc să fie aşa. Eşti tînăr şi larg îţi e deschis drumul unui mîine luminos. Aceste visuri, aceste îndrăznețe gînduri sînt însăşi viaţa ta, viitorul tău. Bucuria cu care ţinzi spre ele, dîrzenia cu care lupţi să le obţii, înflăcărarea cu care te avînţi pe suişul viitorului transformă gîndul tău, visul tău în realitate. Şi tu Afrodita Dinulescu ai 16 ani... şi tu visezi şi îndrăzneşti să făureşti basmul tinereţii tale. In şcoală pe băncile clasei de cîte ori ţi-ai aruncat privirea pe fereastra deschisă spre primăvară şi ai visat să devii campioană?

Timişoara... Februarie 1954... După zile şi săptămîni de antrenament iei parte pentru prima oară la un concurs mai mare. Participi la faza raională a campionatelor şcolare de gimnastică. Priveşti în jur. Inima-ţi bate ca o pasăre prinsă în palmă. Privirea ţi-e încordată. Te apropii cu paşi siguri de paralelele inegale — cu aceeaşi siguranţă cu care răspunzi la lecţie — cu gesturi calme începi să lucrezi. Trupul ascultă comenzile tăcute ale minţii. E linişte. Auzi doar răsuflarea ta şi inima bate, bate puternic. Un salt uşor şi ropote de aplauze sparg liniştea. La sfîrşitul concursului numele ţi-era afişat pe primul loc. Cînd Aurel Siva corespondentul ziarului nostru din Timişoara te-a întrebat ce sport ai îndrăgit i-ai răspuns cu ochii luminaţi de bucuria primului tău succes: *„Iubesc gimnastica, mi-e drag atletismul, bucuria care ţi-o dă firul alb al liniei de sosire pe care tu prima îl rupi în goană spre locul întîi. Vreau să devin campioană..."*.

Ai să devii micuţă elevă. Nu uita, ai doar 16 ani! Invaţă să lupţi pentru toate visurile tale frumoase cu dîrzenie, curaj şi elan. Invaţă să urci spre culmile gloriei sportive cu încredere, cu dîrzenie.